

СТАНОВИЩЕ

на проф. д.н. Христо Маринов Иванов – член на научно жури за дисертационния труд на докторанта на НБУ Борис Хаджипетков на тема: **“Дефицити и приоритети на комуникационните практики в местното самоуправление в Република България”** за получаване на образователна и научна степен „доктор” по научната специалност „Организация и управление на извън производствената сфера (публична администрация) в професионално направление 3.7. Администрация и управление

Упражняването на административната власт в публичното управление на страните-членки на Европейския съюз на всички нива обхваща механизмите, процесите и инструментите, чрез които гражданите изразяват своите интереси. Упражнявайки правата си те поемат отговорности и посредничат при решаването на проблемите в обществения живот каквито са дефицитите и приоритетите на комуникационните практики в най-ниското ниво на управлението в изпълнителната власт. Комуникационните практики са неизменна част от управлението на общините и до голяма степен отразяват приоритетите в управлението на общините, както в Европа, така и в Република България.

Мястото на самоуправлението е част от публичното управление на всяка една държава, като неговите задачи и функции на територията на Република България се осъществяват от органите на изпълнителната власт, органите на местна власт и местното самоуправление. Кметът и общинският съвет, подпомагани от съответните общински администрации разрешават възникналите проблеми в правоотношенията „граждани-администрация”.

Ето защо темата на дисертацията представлява безспорен, научен и практически интерес и още в началото трябва да се отбележи, че е разработена комплексно и задълбочено от докторанта.

Основанията в тази посока са следните:

1. Логично и систематично е представен процесът на възникването, развитието и практическата реализация на идеята за дефицитите и приоритетите на комуникационните практики.
2. В дисертационния труд широко се изяснява същността на методите на научното изследване и операционализиране на теоретичните постановки чрез използване на направления и критерии за оценка на проактивните комуникационни практики на местните власти. Обобщени са и специфичните предмети на изследването.

3. На задълбочен анализ са подложени основните проблеми на дефицитите и приоритетите на комуникационните практики в районите на Столична община.
4. Структурата на дисертационния труд и нейното съдържание са в съответствие с целта и задачите на изследването. Докторантът неотклонно се е придържал към правилно определените цел и задачи на изследването в съответствие с темата на дисертацията. Стилът на изложението е логичен, научно издържан и е представен с ясно изразена мисъл. Графичните изображения във формата на схеми, таблици, графики е др., дава нагледна констатация за направените обобщения, изводи и практически препоръки.
5. Изводите и обобщенията са направени въз основа на анализ на богатата информация от коректно цитираните литературни източници и проведеното емпирично изследване. Позитивно трябва да се оцени фактът, че докторанта Борис Хаджипетков има своя позиция по редица проблеми относно нормативната регламентация, организацията и функциите на органите в местното самоуправление и служителите в местната администрация.

Докторантът се е концентрирал върху изясняването на проблемите в дисертационния труд относно мястото на дефицитите и приоритетите на комуникационните практики в една специфична област, каквато е местното самоуправление. Комуникационните практики на местните власти са позиционирани в контекста на динамиката и комплексността на съвременното. Те представляват висока степен на възможности и разнообразни нужди. Откриват се в процеса на осъществяване на функциите на общините при ефективно посрещане на отговорностите им.

Удачно са посочени приоритетите в живота на социалната колективност. Творческа е интерпретацията на:

- социалната колективност на местното самоуправление (стр. 14);
- средата на вкорененост (стр.15);
- социалният капитал (стр.16);
- координационната функция (стр. 18).

Същите са творчески анализирани от автора. Тези четири организационни характеристики са мотивирани от използването на системния подход. Докторантът се придържа и възприема в този аспект постановката дадена от Лудвиг фон Берталанфи. Пречупва възприетата схема през творческия си потенциал и анализира организацията на системата и комуникационните процеси протичащи в нея.

В своето основно ниво всяка система представлява сбор от части или компоненти, които са организирани по специфичен начин и действат в предполагаема среда на синхрон за постигане на определени цели или пък обслужване на специфични процеси. Чрез свойствата за дефицитите докторантът определя зависимостта на изследвания от него процес от

холизмът (стр. 25), от еднаквата крайност (стр.26), от негативната (отрицателна) ентропна и изискуема разновидност (стр. 27). Тези свойства са анализирани и изяснени в цялостната разработка на темата.

Местната власт в Република България, чрез нейните комуникационни практики е в състояние да идентифицира разнообразните нужди на гражданите в своите политики и решения, като по този начин може да се справи с разнообразните и предизвикателства стоящи пред нея.

Могат да се изтъкнат още редица други аргументи „за” и „против” дефицитите и приоритетите на комуникационните практики което показва, че проблемът е твърде сложен и е трудно да се конкретизира в категорично становище към настоящия момент. Това е предизвикателство пред докторанта за по-глобален анализ на перспективите относно предлаганите комуникационни практики в местното самоуправление, поради което считам, че той има възможности да задълбочи изследванията си по тази тема във бъдеще.

Общото впечатление е, че докторантът дълбоко е навлязъл в същността на предлаганият за рецензиране от него проблем в дисертационното изследване.

Авторефератът адекватно отразява съдържанието на дисертационния труд и е изготвен в съответствие с установените общоприети изисквания.

Отправлям и някои по-съществени бележки към дисертационния труд, които се отнасят до следното:

1. Прави впечатление, че в увода докторанта не е обосновал изрично актуалността на изследвания от него проблем.
2. По-обстойно би следвало да се направи сравнителен анализ на структурата на гражданското общество (стр. 11). Необходимо е тя правилно да се интерпретира, както от Програмата на ООН за човешките селища, така и от редица авторови трудове включително и от български научни творци.
3. Констатирането на факти относно взаимодействието, както вътре в изследвания обект (местните власти и подпомагащата ги администрация), така и от външни субекти (включително и взаимодействие чрез Интернет) без да се дефинира взаимодействието е неприемливо.
4. Допуска се противоречие между някои изводи (стр. 65), относно “доброто” местно самоуправление и изводите (стр. 84) относно “мотивацията и еманципацията” на местните власти.
5. Добро впечатление прави избраният подход на докторанта след всяка глава в дисертацията да се правят обобщения, изводи и практически препоръки. Единствената бележка, която би могла да се направи в това отношение е, че в глава първа, като изключение не става ясно структурирането на точките, което липсва в другите глави.

Тези бележки имат подчертано препоръчителен характер и не разколебават общата положителна оценка за качествата на дисертационния труд. Основният извод е, че той дава ясен отговор на основните изследвани проблеми относно същността на комуникативните практики, но едновременно с това предизвиква и редица дискуссионни въпроси относно дефицитите и приоритетите. Това проектира по-нататъшното развитие на комуникационните практики в местното самоуправление и тяхното непрекъснато изследване.

Общата оценка е, че рецензирания дисертационен труд представя докторанта Борис Хаджипетков като еродиран млад учен, които показва солидни възможности за по-нататъшно научно развитие.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като имам предвид, че дисертационния труд представлява завършено изследване, което е проведено в съответствие с поставените му цели и задачи, както и фактът, че използваният задълбочен научен подход от докторанта **Борис Хаджипетков** го представя като еродиран изследовател с възможности за по-нататъшно научно развитие, считам, че **труда може да бъде оценен положително** и успешно защитен за присъждане на образователната и научна степен “доктор” по научната специалност „Организация и управление на извън производствената сфера (публична администрация) в професионално направление 3.7. Администрация и управление.

29.12.2022 г.
гр. София

проф. д.н. Христо Иванов